

Sygn. akt: I C 1023/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2018 r. w G.

sprawy z powództwa **Bank (...) S.A. w W.**

przeciwko A. F.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 54 578, 67 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące pięćset siedemdziesiąt osiem złotych i sześćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym, jednak nie wyższymi niż maksymalne odsetki ustawowe za opóźnienie - liczonymi od kwoty 50 522, 97 zł (pięćdziesiąt tysięcy pięćset dwadzieścia dwa złote i dziewięćdziesiąt siedem groszy)

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2746 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania

Dnia 25 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w całości na rzecz wierzyciela **Banku (...) S.A. w W. (KRS (...))** przeciwko dłużnikowi **A. F. (PESEL (...))** oraz poleca wszystkim organom, urzędowi oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Sędzia Sądu Rejonowego w Gdyni

Joanna Jank

Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi wierzyciela A. O..

I C 1023/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) SA w (...) domagał się zasądzenia od pozwanego A. F. kwoty 54 578, 97 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP z stosunku rocznym, ale nie większej od maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od kwoty 50 522, 97 zł.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając nieskuteczność dokonanego wypowiedzenia z uwagi na fakt, iż nie stanowiło ono oświadczenia woli ponieważ nie zawierało własnoręcznych podpisów pracowników banku. Pozwany twierdził także iż wysokość zadłużenia przeterminowanego była zbyt niska aby w świetle warunków umowy powód mógł ją wypowiedzieć. zarzucił także iż powód wbrew warunkom umowy nie obniżył zadłużenie o część składki ubezpieczeniowej podlegającej rozliczeniu w przypadku wcześniejszego zakończenia ochrony ubezpieczeniowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2014 r. pozwany A. F. zawarł z powodowym bankiem umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na podstawie której wypłacono mu kwotę 55 000 zł, przy czym całkowita kwota pożyczki stanowiąca podstawę do naliczania oprocentowania wynosiła 75 050, 51 zł i obejmowała prowizję banku w kwocie 4944, 50 zł oraz składkę ubezpieczeniową w kwocie 15 106,01 zł. Okres spłaty wynosił 84 miesiące, zaś początek spłaty przypadła na luty 2015 r. Nominalne roczne oprocentowanie pożyczki wynosił 9,99 % (stała stopa procentowa).

Spłata miała odbywać się w równych ratach po 1245, 54 zł.

Zgodnie z § 6 pkt. 4 umowy w przypadku zakończenia ochrony ubezpieczeniowej Bank miał obowiązek dokonania proporcjonalnego zwrotu części opłaty z tytułu przystąpienia do ubezpieczenia odpowiadającej niewykorzystanemu okresowi ochrony.

Umowa mogła zostać rozwiązana na warunkach określonych w Regulaminie kredytów i pożyczek (§15)

Odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczane były wg rocznej stopy oprocentowania określonej w Cenniku „Pożyczka gotówkowa, oprocentowanie, opłaty i prowizje” w wysokości równej czterokrotności stopy lombardowej ustalonej przez Radę Polityki Pieniężnej

(umowa k., 19 - 20)

Zgodnie z „Regulaminem kredytów i pożyczek” Bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia w przypadku nieterminowej spłaty przez pożyczkobiorcę jednej pełnej raty kredytu za co najmniej jeden pełny okres płatności (§ 11 pkt. 4. 2a)

(regulamin – k. 26 – 27)

W dniu 3 sierpnia 2016 r. strony podpisały aneks do umowy, w którym wskazano numer ewidencjonowania umowy: (...).

Całkowite zadłużenie pozwanego zostało określone na kwotę 52323,17 zł , w tym należność główną na kwotę 51987,70 zł. Należność została rozłożona na 66 rat – 6 rat w wysokości 500 zł, 59 rat w wysokości 1029,43 zł oraz ostatnia rata wyrównująca zadłużenie.

/aneks – k. 24 – 25)

W dniu 9 lutego 2017 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wskazując, iż zadłużenie przeterminowane wynosi 2033,25 zł W wypowiedzeniu wskazano na jego trzydziestodniowy termin liczony od doręczenia oświadczenia pozwanemu. Oświadczenie nie zawierało własnoręcznych podpisów pracowników banku, a jedynie naniesione komputerowo faksymile wraz z nadrukowanymi nazwiskami osób składających oświadczenie oraz

ich stanowiskami służbowymi. Osoby, których podpisy zostały naniesione mechanicznie na wypowiedzeniu umowy posiadały pełnomocnictwa uprawniające je do reprezentacji banku w zakresie wypowiedzania umów.

/oświadczenie o wypowiedzeniu – k. 16, pełnomocnictwa k. 72 – 77/

Oświadczenie o wypowiedzeniu doręczono pozwanemu 22 lutego 2017 r.

/potwierdzenie odbioru – k. 19)

W dniu 26 kwietnia 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku wskazujący na wysokość zadłużenia pozwanego oraz sposób naliczania odsetek. Kwota należnością głównej została pomniejszona o część składki ubezpieczeniowej proporcjonalnie do niewykorzystanego okresu ubezpieczenia w kwocie 11638 zł.

/wyciąg z ksiąg banku – k., wydruk z kalkulatora rozliczania składek ubezpieczeniowych – k.79/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny był bezsporny pomiędzy stronami. Sąd ustalił go na podstawie złożonych przez powoda dokumentów w postaci umowy pożyczki wraz z regulaminem, oświadczenia o jej wypowiedzeniu oraz wyciągu z ksiąg banku. Dokumenty te nie były kwestionowane przez pozwanego co do ich autentyczności i prawdziwości i w tym zakresie nie wzbudziły też wątpliwości sądu.

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia i niespłacenia umowy pożyczki, nie twierdził też, aby dokonał spłaty zadłużenia w wymiarze, którego nie uwzględniłby powód przy wniesieniu pozwu. Najdalej idącym zarzutem pozwanego była niewymagalność roszczenia z uwagi na nieskuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki.

W pierwszej kolejności pozwany zarzucił, że zawarł umowę pożyczki numer (...), a nie umowę, której dotyczyło złożone oświadczenie o wypowiedzeniu wskazujące na numer rachunku (...). Zarzut ten jest w ocenie sądu bezzasadny. Powód wyjaśnił, iż w oświadczeniu o wypowiedzeniu wskazał nie numer umowy, a numer rachunku ewidencyjnego kredytu gotówkowego. Należy zauważyć, że w aneksie do umowy pożyczki z 3 sierpnia 2016 r., podpisanym osobiście przez pozwanego, wskazano wprost na numer ewidencyjny umowy tożsamy z numerem wskazanym w oświadczeniu o wypowiedzeniu. Tym samym pozwany bez wątplenia mógł zorientować się, której umowy dotyczy wypowiedzenie, a zgłaszany obecnie zarzut potraktować należy wyłącznie jako przyjętą linię obrony przed roszczeniem powoda

Kolejnym zarzutem podważającym skuteczność wypowiedzenia umowy było twierdzenie, iż wysokość przeterminowanego zadłużenia na dzień wypowiedzenia była zbyt niska, aby w świetle stanowiącego część umowy regulaminu . Według pozwanego powód miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku zwłoki w płatności przynajmniej dwóch rat, podczas gdy zadłużenie pozwanego w dniu wypowiedzenia było niższe. Zarzut ten również okazał się niezasadny, ponieważ zgodnie z § 11 ust. 4 pkt 2a regulaminu kredytów i pożyczek w przypadku umów zawartych od 1 grudnia 2011 r (umowa z pozwanym została zawarta 18 grudnia 2014 r) bank ma prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia jeżeli kredytobiorca nie zapłaci w terminie jednej pełnej raty kredytu Już z treści sprzeciwu wynika, iż zadłużenie pozwanego w dniu wypowiedzenia przekraczało wysokość jednej pełnej raty, a zatem stanowiło podstawę do wypowiedzenia.

Pozwany twierdził również, że w wypowiedzeniu zastosowano niezgodny z regulaminem trzydziestodniowy okres wypowiedzenia rzeczywiście Regulamin przewidywał miesięczny okres wypowiedzenia (§ 11 ust. 4 w zw. z § 11 ust. 1 pkt. 4). Zgodnie z art. 112 k.c. termin określony w miesiącach kończy się w dniu, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu. W konsekwencji, skoro oświadczenie o wypowiedzeniu doręczono pozwanemu 22 lutego 2017 r. termin wypowiedzenia zgodnie z regulaminem upłynąłby 22 marca 2017 r., zaś termin trzydziestodniowy określony w wypowiedzeniu 25 marca 2017 r. Tak czy inaczej termin ten upłynął jeszcze przed wniesieniem pozwu, zaś termin faktycznie przyjęty przez bank był dla pozwanego korzystniejszy.

Kwestionując dokonane wypowiedzenie pozwany zarzucił również, że z uwagi na brak własnoręcznych podpisów pracowników banku nie stanowiło ono oświadczenia woli. Zarzut ten również okazał się bezzasadny, ponieważ w dacie dokonanego wypowiedzenia obowiązywał przepis art. 77 § 2 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 10.07.2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1311), zgodnie z którym do wypowiedzenia umowy zawartej w formie pisemnej wystarczyło zachowanie formy dokumentowej. ta zaś zgodnie z art. 77² k.c. jest zachowana w przypadku złożenia oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie. Wypowiedzenie umowy spełniało ten wymóg, ponieważ w jego treści wskazane były imiona i nazwiska, a także stanowiska służbowe pracowników banku składających oświadczenie. Powód wykazał też, składając stosowne pełnomocnictwa, że osoby podpisane na wypowiedzeniu były uprawnione do reprezentacji banku.

Reasumując, pozwany nie zdołał, w ocenie sądu, podważyć skuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy.

W sprzeciwie pozwany zakwestionował też wysokość roszczenia powoda, zarzucając, że powód nie pomniejszył zadłużenia o część składki ubezpieczeniowej, którą miał obowiązek rozliczyć w związku z niepełnym okresem ochrony ubezpieczeniowej. Zarzut ten również był bezzasadny. Zgodnie z § 2 umowy całkowita kwota pożyczki wynosiła 75050, 51 zł i obejmowała oprócz samej pożyczki, także prowizję banku w kwocie 4944,50 zł oraz składkę ubezpieczeniową w kwocie 15106, 01 zł. Z aneksu do umowy zawartego 3 sierpnia 2016 r. wynika, że w dniu jego zawarcia całkowita kwota zadłużenia pozwanego wynosiła 52323,17 zł, zaś sama należność główna 51987, 70 zł. Z wyciągu z ksiąg banku z dnia 26 kwietnia 2017 r. wynika, iż pierwotne zadłużenie pozwanego wynoszące 68 625, 71 zł zostało pomniejszone o kwotę 11638,01 zł, a zatem właśnie o kwotę niewykorzystanej składki ubezpieczeniowej wyliczonej przez powoda w załączniku do pisma z dnia 9 listopada 2017 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał powództwo za uzasadnione i na podstawie art. 720 k.c. uwzględnił je w całości.

O kosztach Postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 kodeksu postępowania cywilnego obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą spór. na wysokość zasądzonych kosztów składała się opłata od pozwu w kwocie 2726 zł.